

Arrest

nr. 54 927 van 26 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 oktober 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 8 oktober 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 8 april 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Livoq i Ulët (gemeente Gjilan) en bent u Kosovaars staatsburger. Tijdens de oorlog - u denkt op 24 maart 1999 - was u getuige toen uw vader door een soldaat van het Servische leger dat in uw dorp gelegerd was, werd beschoten. U vluchtte naar huis in de veronderstelling dat uw vader dood was. Niemand van de familie durfde naar uw vader te gaan zoeken. Na vijftien tot twintig minuten kwam uw vader zelf naar huis. Hij was geraakt aan zijn arm en bloedde. Hij werd door een neef met de auto naar de polikliniek Diagnoza gebracht voor verzorging. Nadat ze waren vertrokken hoorden u en uw familie schoten, maar u wist niet of er in de richting van de auto werd geschoten. Na dit incident gaven de Serviërs jullie anderhalf uur om het dorp te verlaten. Daarop verliet iedereen te voet of per tractor het dorp. U ging samen met uw familie tot het dorp Pozhoran, maar moest toen weer naar uw dorp terugkeren aangezien er op de weg naar Albanië gevochten werd en het te gevaarlijk was. U werd vervolgens door het Servische leger naar Gjilan gebracht, van Gjilan naar Malishevë en vervolgens terug naar Gjilan. Daarop verbleef u met uw familie drie maanden bij uw tante in de stad Gjilan. Toen de oorlog voorbij was, keerde u met uw familie terug naar het dorp Livoq i Ulët. Na de oorlog werd u ziek, werd u 's nachts wakker, had u schrik en kwam alles wat u tijdens de oorlog had meegemaakt terug. Uw ouders namen dit eerst niet ernstig en dachten dat het wel voorbij zou gaan. Ze brachten u naar imams, die u iets voorlazen, en naar waarzegsters, die u iets lieten drinken. U merkte echter geen veranderingen na deze behandelingen. In 2005 raadde een neef van u, die dokter is, uw ouders aan u naar een dokter te brengen omdat u, zo vermoedde hij, waarschijnlijk getraumatiseerd was. In 2005 ging u voor de eerste keer op consultatie in het Centrum voor Geestelijke Gezondheid van Gjilan bij dokter A.(...) C.(...), tevens directeur van het centrum. Van 2005 tot 2007 werd u op regelmatige basis - eerst wekelijks, later een keer per twee weken, later een keer per maand - behandeld. U werd hierbij steeds vergezeld door uw vader of uw broer. Op basis van wat uw familie aan de dokter vertelde werd de diagnose gesteld dat u aan een oorlogstrauma lijdt. Er werd u medicatie voorgeschreven en voorgesteld om een tijdje alleen op een rustige plaats buiten het dorp te gaan wonen. U wilde dit echter niet omdat u 's nachts nachtmerries had. U nam de medicatie en voelde zich af en toe iets beter; u kon beter slapen, was minder gestresseerd en u voelde zich in het algemeen beter. Later voelde u zich weer slechter. U sprak hierover met uw dokter die u aanraadde de medicatie te blijven nemen. U was niet tevreden over de behandeling, maar informeerde niet naar andere behandelingswijzen of eventuele andere medicatie. Omdat de jongeren uit uw buurt wisten dat u in behandeling was bij een psychiater werd u op straat door hen wel eens uitgelachen en uitgemaakt voor gek. In 2007 besprak uw vader met uw dokter de mogelijkheid om u naar het buitenland te sturen voor verzorging, wat werd aangeraden door de dokter. Begin 2007 ging u voor de laatste keer op consultatie bij dokter C.(...). U bleef hierna, tot uw vertrek uit Kosovo, dezelfde medicatie nemen die uw vader of broer zonder voorschrift in een apotheek kochten, maar u ging nooit meer op consultatie bij een dokter. Gezien uw medische situatie in Kosovo niet verbeterde, besloten uw vader en broer u begin oktober 2009 naar het buitenland te sturen voor behandeling. U vroeg op 8 oktober 2009 in België asiel aan. Hoewel u in Kosovo met niemand noemenswaardige problemen had, kan u niet terugkeren omdat u er niet genas en omdat u in Kosovo niet geholpen kon worden aangezien een dokter in Kosovo slecht betaald wordt en hij met zo een loon niemand goed zou kunnen verzorgen. Sinds uw aankomst in België bent u op consultatie bij de centrumarts geweest die u dezelfde medicatie als diegene die u in Kosovo nam voorschreef. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 6 augustus 2009; uw rijbewijs van UNMIK (tijdelijke VN-missie in Kosovo), uitgereikt op 6 juni 2007; een medisch attest van het Centrum van Geestelijke Gezondheid van Gjilan, uitgereikt op 31 augustus 2009, waaruit blijkt dat u tussen 2005 en 2007 werd behandeld door Dr. Cana; een medisch attest van polikliniek Diagnoza te Gjilan, uitgereikt op 12 oktober 2009, waaruit blijkt dat uw vader M.(...) A.(...) op 28 maart 1999 door de Servische troepenmacht werd verwond met een vuurwapen; en een attest van het Centrum voor Gezondheid en Sociaal Welzijn te Gjilan, uitgereikt op 12 oktober 2009, waaruit blijkt dat uw vader M.(...) A.(...) op 28 maart 1999 gewond raakte als gevolg van de oorlog in Kosovo.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaarde dat u naar België bent gekomen omdat uw behandeling in Kosovo voor het trauma dat u in de oorlog heeft opgelopen niet hielp en omdat u zich in België wil laten behandelen in de hoop hier te kunnen genezen (CGVS, p. 7, 15, 17, 19). Wat dit door u aangehaalde asielmotief betreft, dient vooreerst gewezen te worden op enkele elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van de volgens u falende medische behandeling voor uw oorlogstrauma in Kosovo ondermijnen en die ertoe nopen de ernst van de door u aangehaalde problemen te relativeren.

Zo wachtte u tot in 2005 om naar een dokter te gaan met de door u aangehaalde psychomedische problemen waar u sinds 1999 aan leed. Uw verklaring dat uw ouders niet wisten waarom u zo was en dachten dat het wel voorbij zou gaan zijn niet afdoende, zeker niet aangezien u in 2005 al een volwassen man van 20 jaar was en u bovendien een neef had die arts was. Het is dan ook

opmerkelijk dat deze neef uw ouders pas in 2005 aanraade u naar een arts te brengen omdat hij vermoedde dat u getraumatiseerd was (CGVS, p. 13). Voorts dient opgemerkt te worden dat u zeer lang moest nadenken om u de naam van uw behandelende dokter in Kosovo te herinneren en kende u noch het adres noch de wijk waar het Centrum voor Geestelijke Gezondheid, waar u tussen 2005 en 2007 behandeld werd, gelegen is (CGVS, p. 13, 16). Dat u dit niet weet is des te opmerkelijker aangezien u verklaarde op regelmatige basis - eerst elke week, dan om de twee weken, dan een keer per maand (CGVS, p. 14) - in het Centrum behandeld te zijn geweest. Van iemand die beweert gedurende twee jaar op zeer regelmatige basis behandeld te zijn geweest, kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij het adres of de locatie kent van de plaats van behandeling.

Van uw hele behandeling kan u overigens slechts één Kosovaars medisch attest neerleggen dat u bovendien pas enkele dagen voor uw vertrek uit Kosovo heeft aangevraagd bij het gezondheidscentrum waar u in behandeling was. Verder kon u geen attesten uit de periode 2005 – 2007 neerleggen en verklaarde u dat u geen andere documenten heeft die uw behandeling kunnen staven (CGVS, p. 5, 19, 20). In het door u neergelegde medisch attest, afgeleverd op 31 augustus 2009 door psychiater A.(...) C.(...), wordt verklaard dat u na de oorlog symptomen van extreme angst, onzekerheid en vervreemding kreeg, dat u sinds begin 2005 tot midden 2007 regelmatig opgevolgd werd en dat u medicatie kreeg in combinatie met therapeutische sessies. Van iemand die gedurende twee jaar op dergelijke wijze opgevolgd is in zijn land van herkomst en medicatie nam, kan echter verwacht worden dat hij meer schriftelijke bewijzen kan neerleggen dan één enkel attest, afgeleverd enkele weken voor zijn vertrek. Hier kan aan worden toegevoegd dat een attest van een arts/specialist die een persoon behandelt voor problemen met zijn of haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

U verklaarde verder dat u pas kort voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal te weten bent gekomen dat u via het opvangcentrum waar u verblijft het recht heeft om een psychiater te zien, maar dat u nog geen afspraak aangevraagd heeft (CGVS, p. 20). Van een asielzoeker die verklaart zijn land te hebben verlaten om in België psycho-medische hulp te zoeken kan echter verwacht worden dat hij na zijn aankomst alle mogelijkheden voor het vinden van deze hulp onderzoekt en zich zo spoedig mogelijk informeert over de voor asielzoekers voorhanden zijnde psycho-medische hulp. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw vader bij uw dokter informeerde of het niet beter zou zijn dat u in het buitenland behandeling zocht en dat uw dokter hiermee instemde, weliswaar zonder u concrete informatie te geven over het land of het ziekenhuis waar of de specialist door wie u geholpen zou kunnen worden (CGVS, p. 18-19). Het is evenwel maar weinig geloofwaardig dat een arts die u aanraadt om voor behandeling naar het buitenland te reizen dit zou doen zonder ook concreet instellingen en/of psychiaters te noemen waar u voor uw behandeling terecht zou kunnen.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u in Kosovo niet langer de nodige hulp kon krijgen - of bij een eventuele terugkeer naar Kosovo zou kunnen krijgen - voor de door u aangehaalde psycho-medische problemen, temeer daar uit uw verklaringen en het door u neergelegde Kosovaarse medische attest blijkt dat u er zich in het verleden langdurig probleemloos heeft kunnen wenden tot de medische hulpverlening voor uw psycho-medische problemen. In verband met uw behandeling in Kosovo verklaarde u dat u in 2005 medicatie van uw dokter kreeg en dat u zich in het begin beter voelde, beter kon slapen en minder gestresseerd was. Later begon u zich weer slechter te voelen en zo voelde u zich soms goed, soms slecht (CGVS, p. 14, 15). Toen u uw dokter hiervan op de hoogte bracht raade hij u aan uw medicijnen verder te nemen aangezien u ze nodig had (CGVS, p. 17, 21). U verklaarde begin 2007 voor de laatste keer op consultatie te zijn gegaan bij Dr. C.(...). Een van de redenen die u hiervoor aangaf is dat u niet tevreden was van uw dokter en van de behandeling, die steeds uit dezelfde medicatie bestond. U heeft uw dokter in Kosovo echter nooit gevraagd of er een andere behandeling of andere medicatie bestaat waarmee u in Kosovo geholpen kunnen worden. Evenmin bent u op zoek gegaan naar een andere dokter. U verklaarde dat uw vader met uw dokter over een andere behandeling zou hebben gesproken, maar dat u niet weet wat de dokter hierover tegen uw vader zou hebben verteld (CGVS, p. 17-18). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u bij het begin van uw behandeling in 2005 reeds 20 jaar was en dat van een volwassen man verondersteld kan worden dat hij zelf beslissingen kan nemen en persoonlijke zaken bespreekbaar kan maken met zijn behandelende arts.

Tevens gaf u aan met uw behandeling in Kosovo gestopt te zijn om financiële redenen aangezien u bij elke consultatie moest betalen. Dergelijk motief om u niet langer te laten behandelen is evenwel van louter economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen uit de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verdere verklaring dat u in Kosovo hoe dan ook niet geholpen kan worden omdat dokters slechts tweehonderd euro verdienen en zij met zo een loon niemand goed kunnen verzorgen, is niet gestoeld op enig objectief gegeven, net zomin als uw verklaringen dat men in Kosovo enkel goede verzorging kan krijgen als men veel geld heeft en de dokter goed kan betalen (CGVS, p. 18, 19, 22). Dat

het hier slechts blote beweringen betreft blijkt overigens ook uit uw eigen verklaringen waarin u te kennen gaf dat u in Kosovo op zeer regelmatige basis behandeld werd en dat u goede medicatie voorgeschreven kreeg, namelijk dezelfde als u in België werd/wordt voorgeschreven. Sinds uw aankomst in België in oktober 2009 bent u enkel op consultatie geweest bij de centrumarts, die u dezelfde medicatie in dezelfde dosis voorschreef als diegene die u in Kosovo nam (CGVS, p. 7, 14, 15). Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat niet alleen de medicatie en de dosis die u in Kosovo kreeg identiek is aan de medicatie die u in België voorgeschreven werd/wordt, maar dat ook uw gevoel identiek is: zowel in Kosovo als in België voelde/voelt u zich soms goed, om vervolgens te hervallen in een minder goede periode. U gaf dan ook toe dat u, indien u in Kosovo een verhoging van uw medicatie zou kunnen krijgen, u evengoed in Kosovo had kunnen blijven. Uw argument dat uw dokter in Kosovo dit nooit heeft voorgesteld, is geen afdoende verklaring, temeer u aangeeft dat uw behandelende arts u meermaals aanraade uw medicatie te blijven nemen en dat het goede medicatie was (CGVS, p. 17, 20, 21). Bijgevolg heeft u niet aangetoond dat u in België een fundamenteel betere en andere behandeling dan in Kosovo krijgt en heeft u aldus niet aannemelijk gemaakt waarom u om tot een genezing van uw trauma te komen niet langer bij de Kosovaarse gezondheidsdiensten terecht zou kunnen.

Voor wat betreft uw verklaringen dat u in Kosovo op straat wel eens door jongeren uit de buurt die wisten dat u in behandeling was bij een psychiater uitgelachen werd en uitgemaakt werd voor gek (CGVS, p. 10-11), kan tot slot worden opgemerkt dat dergelijke problemen onvoldoende ernstig zijn om als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd te worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. Het Kosovaars medisch attest werd hierboven reeds besproken. De twee medische attesten van uw vader bevestigen dat hij tijdens de oorlog in Kosovo werd verwond. Ook dit wordt door mij niet betwist, maar deze attesten kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande bevinding dat u niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u om tot een genezing van uw trauma te komen niet langer bij de Kosovaarse gezondheidsdiensten terecht zou kunnen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent tevens dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt. Volgens verzoeker weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker geeft aan dat zijn verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en vreest om bij een eventuele terugkeer naar zijn land het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker stelt dat zijn asielaanvraag onder andere gebaseerd is op het feit dat hij in Kosovo geen daadwerkelijke toegang heeft tot aangepaste en efficiënte psycho-medische hulp en bijstand voor het oorlogstrauma dat hij als kind heeft opgedaan. Verzoeker voert verder aan Kosovo te hebben verlaten omdat een normaal en menswaardig leven voor hem aldaar onmogelijk was. Verzoeker wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de oprechtheid van zijn verklaringen niet in vraag stelt waardoor verzoekers asielmotieven (psychische moeilijkheden als gevolg van een oorlogstrauma, mikpunt van spot door jongeren, onvoldoende financiële middelen voor een aangepaste en efficiënte psycho-sociale en medische bijstand, etc) met de werkelijkheid overeenstemmen. Volgens verzoeker is de benadering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de weigeringsbeslissing te motiveren te vaag, te abstract en theoretisch en houdt deze onvoldoende rekening met de dagelijkse schrijnende realiteit in Kosovo. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft dan ook geen, minstens weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse. Verzoeker meent dat de redenen die het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent te kunnen aanhalen om verzoekers verklaringen op enkele onderdelen alsnog in twijfel te trekken (zo o.a. het feit dat verzoeker tot 2005 zou hebben gewacht alvorens naar een dokter te stappen, dat hij niet spontaan het adres van het medisch centrum wist te geven tijdens zijn interview) niet kunnen worden weerhouden. Deze zogenaamde onduidelijkheden kunnen onmogelijk de kern van zijn asielaanvraag aantasten. Verzoeker hekelt tevens het feit dat zijn psychische problemen worden geringschat. Verzoeker is van oordeel dat de problemen van een gebrek aan daadwerkelijke, efficiënte en betaalbare psycho-medische begeleiding in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig genoeg zijn. Uit zijn asielrelaas blijkt alleszins niet dat verzoeker eender waar in Kosovo zou kunnen rekenen op aangepaste psycho-medische behandeling, en dit terwijl zijn precare leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen. Verzoeker stelt dat hij aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voldoende elementen heeft gegeven waaruit blijkt dat hij niet meer kan terugkeren naar Kosovo gezien hij daar geen daadwerkelijke toegang heeft tot een efficiënte medische behandeling voor zijn oorlogstrauma. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft onvoldoende rekening gehouden met zijn concrete situatie.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten, zijnde de psychische moeilijkheden als gevolg van een oorlogstrauma, mikpunt van spot door jongeren omwille van zijn medische behandeling en onvoldoende financiële middelen voor een aangepaste en efficiënte psycho-sociale en medische bijstand, vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Uit de medische attesten die verzoeker ter zake neerlegde blijkt enkel dat bij verzoeker symptomen optreden zoals extreme angst, onzekerheid, ontmoediging, vervreemding van anderen en het gevoel er niet bij te willen horen en dat hij hiervoor werd behandeld met medicamenteuze therapie, therapeutische dosissen van antidepressiva en anxiolytica, maar ook therapeutische sessies met steunende en cognitieve therapie. Uit het administratief dossier blijkt echter nergens dat verzoeker om één van de redenen vervat in het Vluchtelingenverdrag geen of onvoldoende toegang had tot de medische voorzieningen in zijn land van herkomst. Deze vaststelling volstaat om aan verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren. Het feit dat verzoeker aangaf het mikpunt van spot te zijn door jongeren omwille van zijn behandeling en het feit te zijn gestopt met zijn behandeling in Kosovo om financiële redenen, ressorten aldus niet onder het Vluchtelingenverdrag. Deze socio-economische factoren vormen evenmin een zwaarwegende grond om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade lijdt in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

2.4. De Raad wenst te benadrukken dat verzoeker voor de beoordeling van zijn medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *"(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de*

asielprocedure wordt onderzocht. (...)". Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoeker zich van de verkeerde procedure bedient om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van zijn medische problemen te laten beoordelen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN